

कुपोषितांच्या देशा, महाराष्ट्र देशा

संपादक

दिपक मोरेश्वर नाईक

कुपोषितांच्या देशा, महाराष्ट्र देशा

ज्या महाराष्ट्रातील मेळघाटसारख्याच स्थळाना 'कुपोषित जिल्हे' म्हणून ओळखले जायचे, तेथे आता साधनसंपत्ती भरपूर आहे, अशा मुंबई उपनगर, नाशिक, ठाणे, पुणे, धुळे, नागपूर यांसाठे अनेक महानगर आणि जिल्हांत मध्यम व तीव्र कुपोषित बालकांची विंता वाढली आहे. कुपोषण वाढीची कारणे तपासताना प्रथम सामाजिक विषमता, शहरीकरणाचे विकृत स्वरूप, अन्साखळीतील विस्कलीतपणा, अकार्यक्षम प्रशासन आणि लोकशिक्षणाची कमतरता हे सर्वांगीण घटक एकमेकांशं गुंतलेले स्पष्ट दिसतात. शहरी भागातील कुपोषणाचे मुख्य कारण म्हणजे स्थलांतरित मजुरांची वाढती संख्या आणि त्यांचे अत्यंत निकृष्ट जीवनमान. झोपडपुद्यांमध्ये राहणाऱ्या लाखो कुटुंबांना ना पुरेश आरोग्य सेवा उपलब्ध आहे, ना स्वच्छ पिण्याचे पाणी, ना पोषणयुक्त अन्न. या कुटुंबांमध्ये शिक्षणार्ची पातळी खालावलेली असल्याने पौष्टिक आहाराची जाणीवच नसते. स्वस्त, भरपेट पण पोषण शून्य अन्नावर त्यांच्या जीवनाची धुरा चालते. त्यातच वाढती महागाई, बेरोजगारी आणि अनियमित उत्पन्न या सगळ्यामुळे घरातल्या मुलांना सक्स आहार देणे या पालकांच्या आवाक्याबाहेरचे झाले आहेत. अन्नाचा दर्जा निकृष्ट असतो, तर कधी कधी अन्नच अनुपलब्ध असते. अन्नाचा दर्जा निकृष्ट असतो, तर कधी कधी अन्नच अनुपलब्ध असते. बालकांच्या वाढीवर लक्ष ठेवणारे आरोग्य सेवक अपुरे असतात आणि जे असतात ते अपूर्ण प्रशिक्षण घेतलेले असतात. शासनाच्या पोषण अभियानाना निधी दिला जातो, परंतु त्या निधीची वापर वेळेत व पारदर्शकपणे होतोच असे नाही. जिल्हा आणि तालुका पातळीवर निधी अडवून ठेवण्याचे चुकीच्या लाभार्थ्यांची नोंद करण्याचे प्रकार सरास आढळतात. याद्वारे खाच्या गरजूंपर्यंत पोषण योजना पोहोचत नाहीत. आदिवासी आणि दुर्गम भागात ही स्थिती अधिकच भीषण असते. येथील लोकांना शासनाच्या योजनांची माहिती नसते, ते फार वेळा सरकारच्या यंत्रणांपासून दूरच राहतात. आरोग्य तपासणी शिविरे दुर्गम भागात पोहोचत नाहीत, त्यामुळे बालकांचे कुपोषण ओळखलेच जात नाहीत. उपासमारीच्या उंबरट्यावर उभ्या असलेल्या या समाजघटकांना केवळ शासकीय योजनांनी नाही, तर समाजाच्या सामूहिक प्रयत्नांनी पोषण द्यावे लागेल. शासन पातळीवर 'इंटिग्रेटेड चाइल्ड डेवलपमेंट सर्विसेस', 'मिशन पोषण २.०', 'सुपोषण अभियान', 'मिड-डे मील योजना' अशा योजनांची आखणी झाली आहे, परंतु त्यांचे एकत्रीकरण होत नाही. एका योजनेत लाभार्थी नावनोंदी होते, तर दुसऱ्या योजनेसाठी पुन्हा तेच तपशील मागितले जातात. डेटा शेअरिंग यंत्रणा कमकुवत असल्याने लाभार्थ्यांच्या शोधात प्रशासन वेळ वाया घालवते. खेरे तर कुपोषण मुक्तीसाठी ठोस उपाययोजना आणि त्यांची कठोर अंमलबजावणी झाली असती तर आज शरमेने मान खाली घालण्याची वेळ राज्यकर्त्त्वावर आली नसती. एक अनुभव नेहमीचाच असतो की, जेव्हा योजनांचे मूल्यांकन करायचे वेळ येते, तेव्हा चुकीची, फुगवलेली आकडेवारी सादर केली जाते. आकडे फुलवून किंवा लपवून प्रशासन आपले अपयश झाकण्याचा प्रयत्न करत असते. प्रत्यक्ष जमिनीवर काम करण्याया अंगणवाडी सेविका, आशा वर्कस यांच्यावर प्रचंड ताण असतो. त्यांना वेळेत पगार दिला जात नाही, त्यांची कामे वाढवली जातात आणि त्यांची जबाबदारी मात्र अमर्याद असते. त्यामुळे त्या 'काम उरकण्याच्या मानसिकतेत काम करतात. सेवा, कर्तव्य आणि माणुसकी या गोष्टी पृथग्भागवरच राहतात. पोषण शिक्षण ही एक महत्वाची बाब असूनही तिच्याकडे दुर्लक्ष होते. पालकांना मुलांच्या आहारात प्रथिने लोह, झिंक, फॉलिक अॅसेड यांचे महत्व समजवणारे कोणतेही व्यापक प्रयत्न दिसत नाहीत. फलेच दूध, अंडी ही अन्नपदार्थे गरिबांच्या आवाक्याबाहेर गेली आहेत. शाळांमध्ये जेवणाची गुणवत्ता आणि संख्यात्मकता तपासणारी यंत्रणा कागदोपत्री अस्तित्वात असली तरी प्रत्यक्षात ते निरीक्षण कधीच होत नाही. कुपोषणाचा आढावा घेणाऱ्या टास्क फोर्स समित्या बहुधा एकदाच बैठक घेऊन कामकाज संपवतात. निरीक्षणे करत नाहीत, निष्कर्ष मांडत नाहीत आणि उपाययोजनाही ठोस करत नाहीत आहेत. कुपोषणाला 'भूक मारणारा शत्रु' म्हटले गेले आहे कारण त्यांचे परिणाम हळूळू, पण खोलवर होत जातात. बालकाचा शारीरिक, बौद्धिक, मानसिक, भावनिक विकास थांबतो. ती मुले पुढे जाऊन शाळा सोडतात, बेरोजगार राहतात, आजारांना बळी पडतात आणि गरिबीतून कधीच बाहेर येत नाहीत त्यामुळे कुपोषण ही केवळ आरोग्याची नव्हे, तर विकासाची आणि आर्थिक प्रगतीचीही समस्या आहे. राज्य शासनाने यावर दीर्घकालीन आणि शाशव उपाययोजना हाती घेतल्या पाहिजेत. डिजिटल तंत्रज्ञानाचा वापर करून लाभार्थ्यांची ओळख पटवावी, त्यांच्या पोषण स्थितीचा सातल्याने आढाव घ्यावा, आहार योजनांमध्ये स्थानिक अनन्धान्यांचा समावेश करावा, शहरी भागात 'पोटेंबल पोषण किट्स' देण्यास मुरुवात करावी. ग्रामपंचायतीपासून ते महानगरपालिकांपर्यंत सर्व स्तरांवर पोषणाचे उद्दिष्ट हे मुख्य धोरण म्हणून स्वीकृत करावे. केवळ आकड्यांवर चर्चा न करता प्रत्यक्षात मुलांच्या हातात पोषण कसे पोहोचेल यासाठी प्रयत्न झाले पाहिजेत. अन्यथा कुपोषितांच्या देशा, महाराष्ट्र देश असा शिक्का कधीही पुसला जाणार नाही.

शासनाने हिंदी सक्तीचा अध्यादेश नागे घेतला. परंतु त्याच वेळेला इंग्रजी शाळांना भरघोस सरकारी अनुदान नाहीर झाल्याचे समजते. २००९-१०च्या दरम्यान अशोक चव्हाण पुण्यमंत्री असताना मराठी भाषेसाठी वतवतंत्र खोते निर्माण करावे, यासाठी शेषमंडळाला भेटावे लागले होते. डॉ. दीपक पवार यांच्या पुढाकाराने अनेक पत्रकारांनी शासनदरबारी हा मुद्दा लावून धरला. शेवटी २४ जून २०१० रोजी मराठी विभागाची निर्मिती आली. महाराष्ट्राची निर्मिती १ मे १९६० रोजी झाली. राज्याचा मंगल कलश यशवंतराव दिल्लीहून घेऊन आले. भाषावार प्रांतरचना असूनही बिदल, भालकी, कारवारसह बेळगाव हा मराठी भाषिकांचा भाग ताब्यात न घेताच संयुक्त महाराष्ट्राची चळवळ थांबून महाराष्ट्राची निर्मिती झाली. माझा जन्म बेळगावचा आहे. माझ्या आईची मातृभाषा कन्नड आहे. माझी आई मराठी शाळेवर शिक्षिका होती. सीमाभागातील माझा आयुष्यातील एपहिले आंदोलन एक विद्यार्थिनी म्हणून, कन्नड सक्तीविरुद्ध बेळगावाला मी केले. अण्णाभाऊ सर्हे यांची 'मैना' ही छक्कट जेव्हा लागते किंवा कोणी गातं, जेव्हा आर्त स्वरात ते मैना गावाकडे राहिली

हणतात, त्यावेळी आजही गदगदून येते.
मराठी भाषेवर आधारित
महाराष्ट्राची निर्मिती झाल्यानंतर ५०
वर्षांनी मराठी भाषेवे स्वतंत्र खाते
मगडून मिळवावे लागले. खासगी
ग्रंजी शाळांना, विनाअनुदानित शाळांना
पोट्या प्रमाणावर परवानगी दिली गेली.
मगरपालिका हड्डीतील मराठी शाळा
आणि आता तर ग्रामीण भागातील मराठी
सरकारी शाळा देखील बंद होतील,

अशी परिस्थिती निर्माण झाली आहे. मराठी भाषेतील शिक्षक गलेलठु मगार घेऊन, आपल्या संघटना करून, या ना त्या पक्षाच्या दावणीला बांधले गेले आहेत. प्राथमिक असो किंवा माध्यमिक, शिक्षकांना मराठी शाळेचे अस्तित्व टेकावे, मराठी शाळेचे अस्तित्व टिकले पर आपले अस्तित्व टिकेल, याचेही भान राहिलेले नाही. मराठी भाषेला केंद्र सरकारने नुकताच अभिजात भाषेचा उद्दिंज जाहीर केला आहे. यासाठी पण खूप मोठी लाढाई रंगनाथ पठारे यांच्या

नेतृत्वाखालील समितीला लढावी लागली. नुकतेच मराठी साहित्य समेलन देशाच्या राजधानीत, म्हणजेच दिल्लीत पार पडले. लोककला, लोकसंस्कृतीच्या अभ्यासक आणि आमच्या ज्येष्ठ नेत्या तारा भवाळकर अध्यक्षस्थानी होत्या. त्या टिकाणी अनेक ठरावही पारित करण्यात आले. या समेलनात साहित्यिकांनी हिंदी भाषा सक्तीविरुद्ध, शासनाच्या निर्णयाविरुद्ध भूमिका घेतलेली दिसत नाही. भाषेवर आधारित राज्य निर्मीतीनंतरही मराठी भाषेच्या संवर्धनासाठी, ती वृद्धिंगत व्हावी म्हणून, अस्तित्व टिकावे म्हणून, आपल्याच राज्यात लढावे लागते याला काय म्हणावे? मलिटप्लेक्समध्ये मराठी सिनेमा लावण्यासाठी लढावे लागते. किमान आठवडाभर तरी तो टिकावा, म्हणून धडपड करावी लागते. एका बाजूला शासन मराठीला अभिजात भाषा म्हणून मान्यता देते, दुसरीकडे स्वतंत्र गवावे पाणा काढलेले असते अग्नि

मराठी प यात पण काढलेल असत आण
तिसरीकडे साहित्य संमेलन
देशाच्या राजधानीत घेतले जाते.
मराठी भाषा गौरव दिन, मराठी भाषा
दिन असे दिन साजरे केले जातात.
पण प्रत्यक्ष व्यवहारात मात्र मराठी भाषा

आणि अस्तित्वासाठी लढताना दिसते
आहे.

आता तर हिंदी सक्तीचा विचार
केला गेला, अध्यादेशही जारी झाला.
यॉग्य आणि उपयोगी असल्याची विवाही

डॉ. दीपक पवार यांना नियोजन पद्धतीने या हिंदी सक्तीविरुद्ध सर्वच पक्षांनी आमदार, खासदारांना राजकीय भूमिका घ्यावला लावली नसती आणि या पद्धतीची सूत्रबद्ध रणनीती आखली नसती. तर या सरकारने हिंदी भाषा हवां. त्यासाठी संस्कृतिक वाचा या गोष्टी आपोउन जाणीवूर्वक प्र पटसंख्येअं आहेत. मराठी

सकी लागू केलीच असती. आपल्या
भ्रष्ट राजकारणामुळे सत्ताधाऱ्यांसमोर
नाक मुठीत घेऊन, जीवाच्या भीतीच्या
सावलीखाली जगणारे, वेगवेगाळी शकले
झालेले, विघटित राजकीय पक्षांचे
राजकीय अस्तित्व जवळजवळ संपलेले
आहे. अशा परिस्थितीत राजकीय,
सांस्कृतिक आणि भाषा वाचवण्यासाठी
कोणी भूमिका घेर्ईल, अशी शक्यता
राहिलेली नाही.

कोणत्याही भाषेची सकी होते,
त्यावेळेला ती सांस्कृतिक गळचेपीच

माध्यमातून सांस्कृतिक
ग करणे हा फासीवादच
स्कृती, भाषा, कला,
सिनेमा, बोलीभाषा
रणारी यंत्रणा यासाठी
मध्ये सांस्कृतिक मुक्त
देवाण-धेवाण

झाले आहेत. म्हणूनच ती
आणि कर्नाटकदून आपण खु
शिकण्यासारख्या आहेत.

तमिळनाडूमध्ये राष्ट्रभाषा
हिंदी भाषेला विरोध करण्यासाठी
पासून आंदोलन सुरु आहे. त्या
मद्रास प्रैसिडेन्सीमध्ये शाळेमध्ये

सकी केली म्हणून पहिले ३
ज्ञाले. १९६५ मध्ये
राष्ट्रभाषा बनविण्याच्या
ला तोत्र विरोध ज्ञाला. १९
अधिक लोकांनी या आंतर
स्वतःला पेटवून घेतले
विरोध केला. आज दि
जागमध्ये भारतातील सभा
जास्त डिजिटल झालेले
जर कोणती असेल, तर ती
आहे. आपल्या मातृभाषेसाठी
राहणारे, आपली भाषा बदला
तंत्रज्ञानाने जगासमोर
पाहिजे, यासाठी धडपांची
तमिळ भाषिकांकडून आपण
शिकायला

जुल पडते पुढे शकाविला
महाराष्ट्राच्या राज बॉलवूड असूनही
भाषेतील सिनेमा निर्मितीत दर्शकांची भाषेशी बरोबरी करू शकत मराठी भाषिक नट-निमार्ते,

प्रशासक, प्राध्यापक, शिक्षक,
या सर्वांची मुले इंग्रजी माध्यम
शाळेत जातात आणि मराठी भाषा
हीच मंडळी नकाराश्रू ढाळतात.
भाषेसाठी वार्तून एकदा गैरव
गव्हा काढायचा. साहित्य संमेलन
दरम्यान रक्कानेच्या रक्काने
त्याचेही राजकारण करायचे

वी शाळ बंद होत
फलक लावण्यासाठी
मराठी भाषेचा मुद्दा
लागतो. आपल्याच
गृहात मराठी सिनेमा
वार्ता आणि वितरकांना
मराठी पुस्तक छापणे
शक्कासाठी दिवसेदिवस
हे. कोणत्याच नेत्याला
या या मुद्द्याकडे लक्ष
भाषेतील साहित्यिक,
पत्रकार, विद्यार्थी,
होत. ते रोज या मराठी
जगतात. ते पोटार्थी

मराठी शाळेमध्ये आपली मुले
म्हणजे आपल्याला कमीपणा येते
मानायचे. गरीब, ग्रामीण, झोपड
लोकांनी आपली मुले मराठी
पाठवायची. मध्यमवर्गीय,
मध्यमवर्गीय, उच्चभू मराठी
मराठी शाळ टिकवण्यासाठी
मराठी शाळेत घालणारच न
तर मराठी शाळेसाठी गळा
हिंदी भाषेला विरोध करणे, हे
नाटक आहे, राजकारण आहे.
भाषेचा दुःस्वास करू नये. अधिक
भाषा जरूर याव्यात. सर्व
साहित्य, नाटक, सिनेमा, दै

लेखन, भाषणे- त्यांची संस्कृती समजून घेण्यासाठी जरूर वाचावी. पण मुळात आपल्या मातृभाषेविषयी ज्या राज्यातील लोकांच्या मनामध्ये प्रेम, आदर नाही, ती भाषा केवळ कोणा एका व्यक्तीने आंदोलन करून टिकणार, संवर्धन होणार, वृद्धिगत होणार असे नाही.

मराठी भाषिकांचा होणारा विरोध लक्षात घेऊन, आज जरी सत्ताधाऱ्यांनी हिंदी भाषेची सक्ती मागे घेतली असली, तरी भविष्यकाळात फोडा, झोडा आणि धोरणे राबवा अशा वृत्तीचे हे सत्ताधारी पुढ्हा हेच नाटक सुरू करणार नाहीत, याची खात्री काय? आपण मुलाबाळांना आपल्या भाषेची ओळख झाली पाहिजे. कविता त्यांना माहिती असायला हवी. उत्तम दर्जाचे नाटक, सिनेमा निघायला हवेत. मराठी भाषिकांनी संघटित, नियोजन पट्टीने प्रयाव कुगराला द्वेषत

निवाजन पक्ष्यतान प्रवति करवला थवा.
सांस्कृतिक दहशतवाद हा
फासीवादच आहे. धर्म, भाषा, संस्कृती,
जात वापरून गळेचेपी करणे, सत्ती
कुपारे दिंगा कुपारे बोलेल्या

हवा.
नीत
राठी
गात्य
ताही.
ढारी,
करण,
हसा
सांस्कृतिक
नाटकांचे,
अनुदान
करणी
संस्था,
वागवगळ्या
मांचे,
सिनेमा,
साहित्यासाठी
पुरस्काराच्या
भाषा संवर्धन
संघटनांची
राज्यप
दोन
आले.
त्वाला
धेणे
सिंहस्त्र

अशा प्रकारच्या दमणतंत्राचा उपयोग सत्ताधारी हुक्मशाही प्रवृत्तीचे नेतृत्व करीत असते आणि म्हणून केवळ पंधराशे रूपये लाडक्या बहिणीला मिळतात, लाडक्या भावाला काहीतरी अनुदान मिळते, शेतकऱ्याच्या खात्यावर अनुदान जमा होते म्हणून तात्पुरत्या आर्थिक आमिषाला मराठी भाषिक मराठी भाषेची गळेचेपी करण्यासोबत उभे राहणार की. संयक्त महाराष्ट्राचा

मेळा प्राधिकरणाला कवचकुंडले

क्षेत्र	प्रयागराजच्या	विभागीय	आयुक्तांच्या
नाशिकमधील	सिंहस्थ	अध्यक्षतेखालील	या
माठी स्थापन	केलेल्या	प्राधिकरणाला	मिळतील.
प्राधिकरणाला	काही	कामांचे आराखडे,	निविदा
व कायदेशीर अधिसूचना	ईल. संबंधित कायद्याचे	प्रक्रिया, कंट्राटदारांची नियुक्ती,	
राज्य सरकारने	राज्य	बांधकामांना मान्यता	आणि
शापुढे सादर करून	कली आहे. मारील दोन	कुंभमेळा मालमतांच्या वापरासह	
मान्यता देण्याची प्रक्रिया	पांपासून खास आग्रह	या सोहळ्यासंबंधीच्या सर्वच	
केली आहे. मारील दोन	सलेलै हे प्राधिकरण	अधिकारांची कवचकुंडले	
प्रांगण	अंगठ्यातेजाने	मिळणार असल्याने ही घटनातम्क	

निणव आतम आण सवाधताना
बंधनकारक असेल.
अधिकारी, कंट्राटदार, इतर
त्रयस्थ संस्था वा यंत्रांनाही
स्थानिक न्यायालये वा लवादांपुढे
त्याला आव्हान देता येणार नाही.
उच्च न्यायालय पातळीवर दाद
मागण्याचा मार्ग मात्र खुला
असेल. कुंभेम्भ्यासारख्या
धर्म-अध्यात्माच्या सोहळ्यात
अडथळा येऊ नये, तांत्रिक बाबी
किंवा उगीचच खोडा घालणाऱ्या
मंडळीमुळे कामांचा खोल्बा होऊ
नये, यासाठी हे विशेषाधिकार
दिल्याचा सरकारचा दावा आहे.
विभागीय आयक्त, जिल्हाधिकारी,

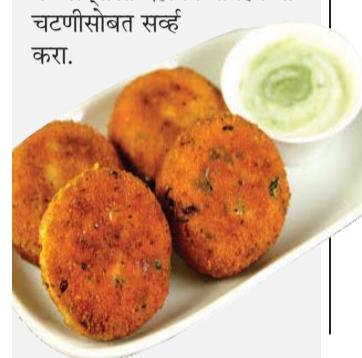
यांच्या निविदा राबवल्या
असल्याच्या आरोपांची
कृतीच उठली. त्यामुळे
ग व या व्यवस्थेला
‘ब्रह्मास्त्र’रूपी
अधिकारांकडेही
पाहिले जाणे साहजिक
उपलब्ध निधीचा
सचिव स्तरावरील
अधिकाराच्यांपासून ते
पंयंत मनुष्यबळाचा
वापर आदी अधिकार

पोलिस महानीरीक्षक यांसह
बावीस सदस्यांचा समावेश
असलेल्या या प्राधिकरणावर
मंत्रिसमितीची ‘नज’ असेल.
द्यावा ही समिती अस्तित्वात
आली नसली, तरी ‘देर आए,
दुरुस्त आए’ या म्हणीप्रमाणे
यापुढे सरकारी स्तरावरून
हयगय होणार नाही, वैधानिक
अधिकारांचा गैरवापर होणार
नाही आणि सिंहश्च नियोजनाचे
गाडे गतिमान होईल, ही आशा.

पनीर-पुदिना कटलेट

साहित्य : २५० ग्राम ताज पीठ, १/२ कप शिंगाडच्याचे पीठ, २-३ हाव्या मिरच्या, १/२ चमचा बाळवलेली पुढियाची पूड, १/२ चमचा लिंबाचा रस, बारीक चिरलेली कोथिंबीर, उपवासाचे मीठ चवीप्रमाण.

कृती : पनीर कटलेट्स करण्यासाठी सर्वप्रथम पनीरला किसून घ्या. हिरव्या मिरच्यांना बारीक चिरल शिंगाडच्या पिठात पनीर किसून मिळ्या घाला. आता उरलेले साहित्य बाळवलेली पुढियाची पूड, लिंबाचा रस, मीठ, बारीक चिरलेली कोथिंबीर टाकून त्याला मिक्स करून हवंत त्या आकाराचे कटलेट करा. तबा गरम करून त्यावर थोडे तूप किंवा शिंगाडापण्याचे तेल टाकून दोन्हीकडून कुरकुरीत खगण शेंलो प्रकाय करून घ्या. तयार कटलेट्सला दही किंवा हिरव्या चटणीसोबत सर्व करा.

आपल्या स्वयंपाकघरातच आहेत सौंदर्यप्रसाधने

तुमच्या केसापासून ते पायाच्या नखापर्यंत सर्व गोडीची निगा राखण्यास मदत करण्यासाठी विविध तसेही सौंदर्यप्रसाधने अगदी कमी प्रमाणात का हाईना, पण या सर्व प्रसाधनांमध्ये त्यामुळे क्षवितप्रसंगी या ऐंटी-प्रसाधनामुळे अंलर्नी-डेली केलेली, नेसार्गिक पदार्थ असलेली प्रसाधने वापरणे कधीपण अधिक सोयीस्कर आणि कायद्याचे असते. घरी प्रसाधने तयार करण्यासाठी थोडाफार वेळ खर्ची घालावा लागत असला,

तरी त्यापासून आपल्या त्वचेला किंवा केसाना मिळाणारे फायदे पाहात, घरी प्रसाधने तराव करण्यासाठी थोडा वेळ जुरुर घावा.

ऑलिङ्ह ऑँडल : नैसर्गिक मेकअप रिमूवर म्हणून ऑलिङ्ह ऑँडलाला वापर करावा. येकासाठी वापरण्यात येणाऱ्या सौंदर्यप्रसाधनांमध्ये थोड्या प्रमाणात असिंजंट असते, ज्यामुळे आपली त्वचा कोरडी पडू लागते.

उत्प्रयाकरिता ऑलिङ्ह ऑँडल वापरल्याने मेकअप संपूर्णपणे साफ होताच, पण त्याशिवाय त्वचेला कोरडेण्या दूर होऊन, त्वचेला आर्द्धा मिळते.

साखर : थंडीमध्ये किंवा उंडाळ्यामध्ये ओढे कोरडे पडून खरखरीत होतात. याचा उपाय आपल्या स्वयंपाकघरातच अगदी सहज उपलब्ध आहे, तो म्हणजे साखर. साखरेमुळे त्वचेवरील मृत पेशी हटवल्या जाऊन, त्वचेमध्ये कोलाजनचे प्रमाण वाढते. याकरिता एक टीस्पून खोबरेल तेलमध्ये एक लहान घमचा मध मिसळावा. या मिश्रणात ओढे नेहमी मृदू राहीतील.

नारळ : नारळाच्या दुपामध्ये 'ई' जीवनसत्त्व व केसाना पोषक नेसार्गिक तेले मुबलक मात्रेमध्ये असतात. अंवोकाडोमध्ये केसांच्या पोषणासाठी आवश्यक प्रथिने व केसाच्या मुळाना पोषक तर्चे असतात. नारळाचे दूध व अंवोकाडो वापरून तयार केलेला मारक केसासाठी वापरला असता, केस व्यक्तदार आणि मुलायम बनतात. हा मारक तयार करण्यासाठी अंवोकाडो आणि त्याला दूध एकत्र करून त्याची पेस्ट तयार करावी. ही पेस्ट केसांच्या मुळाना टोकांपर्यंत व्यवरित लावून घ्यावी. अर्धा तासी ही पेस्ट केसावर काही दूऱ्यांने त्यांनांवर केस घुवावेत. या हेतर मारकमुळे केसांच्या मुळाना ताकद मिळून, केसाची गढ चांगली होते.

मध आणि बदामाची पूड : हात कोरडे पडून खरखरीत होत असल्यास त्यासाठी मारक घरच्या घरी तयार करता येतो. एक लहान घमचा मात्रात थोडा लिंबाचा रस घालावा. त्या मिश्रणामध्ये एक मोठा घमचा बदामाची पूड व एक लहान घमचा अंवोकाडो पूड घालावी. अंवोकाडोची पूड नसल्यास एक घमचा सूर्यफूलाचे तेल घालावे व हे मिश्रण हाताना घोलावे. पाच मिनिटांनी हात गार पाण्याने रुच घुरू टाकावेत. या उपायाने हात मुलायम राहीतील.

'ग्रीन टी'च्या अतिसेवनामुळे होऊ शकतात या समस्या

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

दबाव पडतो व तुमचे ल्वळ प्रेशर वाढते : ग्रीन टीचे सेवन केल्याने ल्वळ प्रेशर वाढता. याची वापरणी तेल घरच्या घरात असतात. त्यात तुम्ही ग्रीन टीचे यांत्रिक घरात असतात. त्यात तुम्ही या त्याशिवाय त्वचेला तेल घरात असतात. अशा परिस्थितीत रेड लऱ्ड सेल्स कमी होतात आणि अशक्तपणा येऊ शकता. मानसिक तणाव आणि चिंता वाढणे : ग्रीन टी तणाव कमी करण्यासाठी फायदेशीर आहे. मात्र अति सेवनामुळे याचा उलट परिणाम होऊन मानसिक तणाव आणि चिंतदेखील वाढते.

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

दबाव पडतो व तुमचे ल्वळ प्रेशर वाढते : ग्रीन टीचे सेवन केल्याने ल्वळ प्रेशर वाढता. याची वापरणी तेल घरच्या घरात असतात. त्यात तुम्ही ग्रीन टीचे यांत्रिक घरात असतात. त्यात तुम्ही या त्याशिवाय त्वचेला तेल घरात असतात. अशा परिस्थितीत रेड लऱ्ड सेल्स कमी होतात आणि अशक्तपणा येऊ शकता. मानसिक तणाव आणि चिंता वाढणे : ग्रीन टी तणाव कमी करण्यासाठी फायदेशीर आहे. मात्र अति सेवनामुळे याचा उलट परिणाम होऊन मानसिक तणाव आणि चिंतदेखील वाढते.

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

दबाव पडतो व तुमचे ल्वळ प्रेशर वाढते : ग्रीन टीचे सेवन केल्याने ल्वळ प्रेशर वाढता. याची वापरणी तेल घरच्या घरात असतात. त्यात तुम्ही ग्रीन टीचे यांत्रिक घरात असतात. त्यात तुम्ही या त्याशिवाय त्वचेला तेल घरात असतात. अशा परिस्थितीत रेड लऱ्ड सेल्स कमी होतात आणि अशक्तपणा येऊ शकता. मानसिक तणाव आणि चिंता वाढणे : ग्रीन टी तणाव कमी करण्यासाठी फायदेशीर आहे. मात्र अति सेवनामुळे याचा उलट परिणाम होऊन मानसिक तणाव आणि चिंतदेखील वाढते.

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

दबाव पडतो व तुमचे ल्वळ प्रेशर वाढते : ग्रीन टीचे सेवन केल्याने ल्वळ प्रेशर वाढता. याची वापरणी तेल घरच्या घरात असतात. त्यात तुम्ही ग्रीन टीचे यांत्रिक घरात असतात. त्यात तुम्ही या त्याशिवाय त्वचेला तेल घरात असतात. अशा परिस्थितीत रेड लऱ्ड सेल्स कमी होतात आणि अशक्तपणा येऊ शकता. मानसिक तणाव आणि चिंता वाढणे : ग्रीन टी तणाव कमी करण्यासाठी फायदेशीर आहे. मात्र अति सेवनामुळे याचा उलट परिणाम होऊन मानसिक तणाव आणि चिंतदेखील वाढते.

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

दबाव पडतो व तुमचे ल्वळ प्रेशर वाढते : ग्रीन टीचे सेवन केल्याने ल्वळ प्रेशर वाढता. याची वापरणी तेल घरच्या घरात असतात. त्यात तुम्ही ग्रीन टीचे यांत्रिक घरात असतात. त्यात तुम्ही या त्याशिवाय त्वचेला तेल घरात असतात. अशा परिस्थितीत रेड लऱ्ड सेल्स कमी होतात आणि अशक्तपणा येऊ शकता. मानसिक तणाव आणि चिंता वाढणे : ग्रीन टी तणाव कमी करण्यासाठी फायदेशीर आहे. मात्र अति सेवनामुळे याचा उलट परिणाम होऊन मानसिक तणाव आणि चिंतदेखील वाढते.

तोंडांत फोडी येणे : ग्रीन टीमध्ये टॉनिस तर्च असते. जास्त ग्रीन टी यायल्याले टॉनिस त्वचा कोरडी पडून, तोंड कोरडे पडून, पोट दुखेणे आणि तोंडांत फोडी येणे यासारख्या समाझी होतो.

लऱ्ड प्रेशर वाढते : अधिक प्रमाणात ग्रीन टीचे सेवन केल्याने लऱ्ड प्रेशर वाढता. देखील थोका निमाण होतो. ग्रीन टीमध्ये कॉफीन अधिक मात्रेत असतात. याचा अधिक सेवनाने होदावार वाढता.

